

COMUNICAT

ÉS RESPONSABILITAT DIRECTA DE LA UNIÓ EUROPEA ATURAR LA VULNERACIÓ DELS DRETS HUMANS DE LES PERSONES MIGRANTS I REFUGIADES. EXIGIM UN CANVI IMMEDIAT DE POLÍTIQUES DE FRONTERA, ACOLLIDA I ASIL

INCENDI I MORT AL CAMP DE PERSONES REFUGIADES DE MORIA (LESBOS):

Durant molt de temps la situació al camp de persones refugiades de Moria (Lesbos) ha estat denunciada. Activistes, personal de les ONGs, representants polítics o mitjans de comunicació han advertit nombroses vegades que es tracta d'una bomba de rellotgeria que pot esclatar en qualsevol moment. La desesperació és quotidiana i ja s'han viscut episodis de violència i mort abans. Diumenge 29 de setembre va tornar a succeir. Aquest cop, un incendi a la zona dels barracons ha provocat almenys dos morts, la d'una dona i un infant. I de nou, repressió per part de la policia amb gas lacrimogen a les persones que estaven mobilitzant-se com a resposta a la por i a la indignació i en denúncia de l'abandonament, la massificació i la manca de condicions al camp de Moria.

Gairebé 13.000 persones amuntegades en unes instal·lacions preparades per acollir-ne 3000. Contenidors de vaixells i un bosc de tendes de campanya precàries, enganxades les unes a les altres, absència de serveis sanitaris en condicions, dificultat d'accés a aigua potable, escassetat d'alimentació, manca de serveis d'atenció social, psicològica i mèdica per a tothom, inacció davant de situacions de violència contra les dones, clara insuficiència d'espais i mecanismes de protecció per menors no acompanyats o d'altres col·lectius en situació de major vulnerabilitat... Estem davant d'un sistemàtic i greu incompliment dels drets humans bàsics; també, i especialment, les persones sol·licitants d'asil. Aquest greu incompliment és responsabilitat de les autoritats gregues, però no només. Ho és de Nacions Unides, per la seva manca de resposta, però, sobretot, ho és de la Unió Europea i de cada un dels seus estats membres. Efectivament, la UE ha situat la responsabilitat total d'acollida als països membres on arriben per primer cop les persones que fugen de diferents violències i busquen un futur millor. Una responsabilitat i solidaritat que hauria de ser compartida entre els diferents estats membres i que dels quals només es pot confirmar la seva manca de voluntat política per fer-ho. Per contra, la UE dirigeix de manera coordinada els esforços en el control de les fronteres per mitjà

de l'Agència Frontex (a partir de cossos policials i militars) i en acords amb els països de trànsit, a qui paguen per la realització de tasques de control exterior o, com en el cas de Turquia, per tal de considerar-los com a "tercer país segur" al qual es poden deportar totes les persones que hagin passat pel país per arribat a sòl comunitari, independentment del seu país d'origen, a les que no s'hagi reconegut l'estatut de refugiat ni la protecció internacional subsidiària.

Les condicions del camp de Moria no només són indignes per les persones que allà han de viure (sovint per llargs períodes). Ho són també, i en conseqüència, pel conjunt de les societats europees. Però com assenyalen nombroses organitzacions socials que treballen a Grècia, la única solució no passa per millorar parcialment aquestes condicions, sinó més aviat en no fer de les illes gregues una presó, permetre vies d'accés legal i segures a la Unió Europea i establir sistemes d'asil àgils i respectuosos amb el dret internacional dels drets humans. Igualment, cal, altre cop, exigir una política europea basada en la reubicació de les persones que volen sol·licitar asil per tal de repartir el pes de la seva atenció a tot el conjunt de la UE i garantir-ne els drets d'acollida, procediment d'asil i reagrupament familiar. En comptes d'implementar polítiques garantistes de drets humans, el govern grec ha aprovat mesures com el trasllat de deu mil persones a Turquia per finals del 2020 com a mesura per rebaixar la saturació al camp de Moria, la construcció de centres tancats per a les quals se'ls hagi denegat la sol·licitud d'asil, a més del reforç de les patrulles al Mar Egeu.

Pretendre que provocant desesperació, les persones deixaran d'arribar a Europa és, com s'ha dit, indigne però, a més, resulta inútil. Una política de fronteres i d'asil curosa amb els drets humans ha de generar, a més, que els països més enriquits no tinguin més remei que actuar sobre les causes, sobre les violències i responsabilitats que porten a la migració forçosa. L'espoli dels recursos, la promoció, directa o indirecta, per part del Nord Global del les confrontacions bèl·liques que tenen lloc al Sud, la promoció del creixement econòmic, incompatible amb la sostenibilitat de la vida, són el rerefons i la principal urgència que hem de resoldre com a humanitat. Lesbos i les vivències que duen totes les persones desplaçades ens ho mostren cada dia.